

„Nu Marie, je kunt mij gerust de waarheid zeggen. Het blijft onder ons; als je een eerlijke verkeerung hebt, hoef je er je niet voor te schamen. Ik zal er blij om zijn voor je, want je staat zoo alleen op de wereld, ik gun je graag een braven, oppassenden man, ik zou 't zoo jammer vinden als jij je liet bedriegen door den een of anderen fat, die je met mooie woordjes en cadeaux vleide.”

Het meisje zeide nog maar niets.

„Heb ik gelijk of niet?” ging mevrouw voort.

Zij schudde het hoofd.

„Wat moet ik daaruit verstaan? Zeg 't mij oprecht. Is die man, of die heer, met wien je laatst over den Nieuwendijk en den Dam liep je vrijer?”

„Neen mevrouw!” antwoordde zij.

„Wie dan, je broer?”

„Ik heb geen broer!”

„Maar wie is 't dan? 't Is toch stellig waar, want je ontkent het niet en deze brief zegt het trouwens genoeg dat je rendez-vous geeft aan een man.”

Nieuw stilzwijgen, Charlotte werd ongeduldig.

„Hoor eens Marie,” sprak zij nu minder zachtzinnig, „je staat daar als een pop; je wilt het mij niet zeggen, maar ik moet het weten. Ik heb je genomen zonder getuigen, je vertelt mij, noch je kameraad iets van je familie en zoolang er niets op je aan te merken viel, had ik er vrede mee, maar nu doe je zoo vreemd en ik sta er op dat je mij alles zegt. Ik geef je drie dagen om na te denken en als je mij dan niet je heele levensgeschiedenis vertelt en meteen namen noemt bij wie ik informeer kan of je de waarheid zegt of wel liegt, dan zal ik genoodzaakt zijn je den dienst op te zeggen.”

„'t Is goed, mevrouw! Mag ik gaan?”

„Mevrouw knikte genadig van ja; Marie ging, bij de deur keerde zij zich even om en vroeg:

„Mevrouw, mag ik morgen mijn avondje hebben?”

„Waarom juist morgen?”

„Omdat ik dan uit wilde gaan?”

Heb je niets verloren Marie?